

Arrest

nr. 93 059 van 7 december 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 augustus 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 juli 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 november 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat D. VANDENBROUCKE verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Oezbeekse origine te zijn. U werd in 1997 geboren in de wijk Gala Chinari (Azizabad) in de stad Mazar-i-Sharif in het district Balkh in de provincie Balkh, waar u ook woonde tot uw vertrek uit Afghanistan. U bent een soennitische moslim en spreekt Dari en door een taalcursus ook een beetje Engels. Uw vader heet A. H. {...}. Hij is afkomstig uit het district Sholgara van de provincie Balkh en heeft een immobiliënkantoor (aankoop en verkoop gronden) in de wijk Khalid Ibne Walid in de stad Mazar-i-Sharif. Uw moeder heet Sediqa. Zij is huisvrouw. U hebt geen broers of zussen. U verklaarde niet verloofd of getrouwd te zijn. U liep school tot de 8e klas aan het Istiqlal Lycee in de wijk Azizabad in de stad Mazar-i-Sharif. U verklaarde dat uw

vader vroeger voor een ontwapeningsproject van burgers werkte. U vertelde dat hij om deze reden werd aangesproken door criminelen uit het district Sholgara (van waar uw vader afkomstig is) in de provincie Balkh. Ze eisten dat hij hun wapens zou leveren.

U verklaarde dat deze criminelen samenwerkten met de taliban. Indien hij hier niet op zou ingaan, zou hij vermoord worden. U vertelde dat uw vader u het land uitstuurde, omdat de hierboven genoemde criminelen ermee dreigden u te ontvoeren om zo uw vader te chanteren. Uw vader organiseerde uw vlucht die in totaal ongeveer 1,5 maand duurde. U reisde via Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland naar België – waar u op 14 december 2011 aankwam en de volgende dag asiel aanvraagde.

Bij terugkeer vreest u te worden ontvoerd of gedood door de criminelen die uw vader bedreigen.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u een kopie van uw 'taskara' (Afghaanse identiteitskaart) neer.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, b aangetoond heeft. De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie noch voor de status van subsidiair beschermde in de zin van het bovenvermelde artikel is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan zo weinig overtuigend zijn dat er geen geloof kan aan gehecht worden.

De volgende vaststelling wijzen in deze richting:

U verklaart dat de dieven uw vader een paar keer gevraagd hebben om wapens aan hen te leveren, ze zouden hem hebben tegengehouden en bedreigd (CGVS, p.11). U zou zowel met uw vader als met uw moeder over de geuite dreigingen gesproken hebben (CGVS, p.12, 13). Nochtans slaagt u er niet in deze dreigingen op een bevattelijke, doorleefde en gedetailleerde manier te concretiseren tegenover het CGVS. Wanneer u een eerste keer gevraagd wordt om uw problemen uiteen te zetten vertelt u in vier zinnen over uw problemen en als u gevraagd wordt of u er nog wat meer wilt over vertellen antwoordt u 'neen, dat was het' (CGVS, p.11). Als u verder gevraagd wordt om te vertellen wat uw vader over die dieven die hem bedreigden vertelde antwoordt u dat u er niet veel over weet, dat u gewoon sommige zaken van uw vader vernomen heeft (CGVS, p.12). U vervolgens gevraagd wat hij u allemaal verteld heeft antwoordt u 'de dingen die ik daarnet verteld heb' (CGVS, p.12). Voor uw vertrek uit Afghanistan zou u nog met uw vader over de bedreigingen gesproken hebben. In een poging uw geheugen op te frissen wordt u nogmaals gevraagd hoe dat gesprek zich afspeelde waarop u antwoordt 'over de dingen die ik daarnet zei'. Als u gevraagd wordt om hier meer concreet over te zijn antwoordt u dat uw vader zei dat zijn vijanden wilden dat hij wapens ging leveren maar dat hij dat niet wilde doen omdat het illegaal was en hij niet wilde dat hij er eventueel voor opgepakt zou worden en dat u moest vertrekken (CGVS, p.13). Dat u over zulke ingrijpende zaken geen details of spontane toelichtingen kunt geven is opmerkelijk. Het hoeft weinig betoog dat u feitelijk niet veel te zeggen heeft over zaken die een zodanige impact hadden op uw leven dat u er zelfs uw geboorteland voor diende te verlaten.

Desalniettemin kan men er toch vanuit gaan dat u zichzelf de vraag heeft gesteld waarom uw vader precies besloten heeft om u naar Europa te sturen met een mensensmokkelaar – zondermeer een risicovolle onderneming. Het komt dan ook meer dan vreemd over dat u niks heeft toe te voegen aan bovenstaande verklaringen. Dit voedt het sterke vermoeden dat u zelfs in het kader van het onderzoek naar uw asielaanvraag geen enkele moeite heeft gedaan om u te vergewissen van details en achterliggende oorzaken van uw rechtstreekse vluchtaanleiding. Dit ondermijnt dermate de ernst van uw vrees dat er sterke twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas.

U verklaarde dat criminelen uw vader gevraagd hadden om hun wapens te leveren (CGVS, p. 11). U gevraagd naar meer informatie over deze personen, antwoordde u dat het vijanden van uw vader waren uit het district Sholgar (CGVS, p. 11). U echter gevraagd hoe deze personen en uw vader vijanden zijn geworden, antwoordde u: 'Dat is van vroeger. Het heeft iets te maken met mijn grootvader.' (CGVS, p. 11). Toen het CGVS hier dieper begon op in te gaan, wist u geen enkele toelichting te geven ('Wat weet je daar nog over? Niks. Wat is er vroeger gebeurd? Wat weet je daar nog over? Dat weet ik niet. - CGVS, p. 11-12). De vaststelling dat u weinig tot niks weet over de ontstaansgeschiedenis van de problemen die uw vader en grootvader hadden, doet wenkbrauwen fronsen. Het CGVS erkent dat het voor een minderjarige minder evident kan zijn om de achterliggende processen van dergelijke problemen toe te lichten maar gezien de enorme impact ervan op uw leven kan van u toch verwacht worden dat u zich hierover vragen gesteld heeft.

Daarnaast valt het ook op dat u geen enkel bewijsstuk met betrekking tot uw vluchtmotief neerlegt (CGVS, p. 10). Dit komt vreemd over, omdat uw familie in de stad Mazar-i-Sharif woont (CGVS, p.3), u regelmatig contact heeft met uw familie (CGVS, p. 13) en u verklaarde dat uw vader een paar

keer naar de politiechef is geweest om de bedreigingen aan te kaarten (CGVS, p. 14). Het ontbreken van documentaire bewijzen ondermijnt de ernst van uw vrees, omdat u perfect in de mogelijkheid bent deze te laten verzamelen en te laten opsturen naar België. Ook dit doet uw geloofwaardigheid geen goed.

Tevens verklaarde u dat uw vader rond 1384/1385 (2005/2006) nog gewerkt heeft bij een ontwapeningsproject (CGVS, p. 12). Het oogt heel bizar dat de hierboven genoemde criminelen, met connecties bij de taliban, net uw vader uitkozen om wapens te bekomen. Het moet gezegd dat deze criminelen hiermee een groot en onnodig risico namen. Uw vader beschikt vanuit zijn vroegere betrokkenheid bij een ontwapeningsproject beslist over contacten bij de Afghaanse overheid waarmee hij zijn belagers heel gemakkelijk zou kunnen laten opsporen en arresteren. Het komt dan ook bijzonder vreemd over dat deze criminelen deze optie zouden kiezen. Het oogt dan ook uiterst onlogisch dat deze criminelen - in een land waar volgens algemene informatie wapens na meerdere decennia oorlog wijdverspreid zijn - niet zouden kiezen voor een minder risicovolle leverancier. Het wekt dan ook verwondering dat deze criminelen bij uw vader aanklopten en bijvoorbeeld niet bij de taliban met wie ze samenwerkten (CGVS, p. 11). Bovendien is het niet omdat uw vader betrokken was bij een ontwapeningsproject dat hij jaren later nog zou kunnen beschikken over dat geconfiscieerde wapenarsenaal. Deze opmerkelijke eigenaardigheid schaadt dan ook uw geloofwaardigheid. U vertelde dat uw vader u het land uitstuurde, omdat de hierboven genoemde criminelen ermee dreigden u te ontvoeren (CGVS, p. 13). Wat er ook van zij, daarmee verzekerde hij nog niet zijn eigen veiligheid. U verklaarde eveneens dat uw vader wel een paar keer naar de politie is geweest, maar dat deze niet wilden tussenkomen (CGVS, p. 14). Vooreerst komt het vreemd over dat uw vader hier vrede mee nam en hierna bijvoorbeeld niet ging aankloppen bij het Afghaanse leger of de ISAF-troepen om zijn veiligheid te verzekeren. Zoals reeds aangehaald, vanuit zijn profiel als ex-medewerker van een ontwapeningsproject (CGVS, p. 12), kan men ervan uitgaan dat hij de kanalen kende om dit te doen. De vaststelling dat u niet kan bevestigen of hij dit ook gedaan heeft, komt dan ook bizar over (CGVS, p.14).

Uit uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat uw vlucht uit Afghanistan ongeveer een maand en een half geduurd heeft en dat u op 14 december 2011 in België aankwam (Vragenlijst DVZ – 34. Reisroute). Tijdens het gehoor op het CGVS op 19/04/2012 vertelde u dat u regelmatig contact had met uw ouders (CGVS, p. 13). U vertelde dat uw vader nog eens bedreigd is met de dood door de hierboven vernoemde criminelen (CGVS, p. 13), maar dat hij zich daar niet echt druk in maakte (Zelf maakt hij zich niet zoveel zorgen, maar hij is wel bezorgd om mij. - CGVS, p. 13). De vaststelling dat de bedreigingen aan het adres van uw vader tussen uw vertrek en het gehoor op het CGVS – een periode van bijna 5 maand – niet zijn hard gemaakt, doen wenkbrauwen fronsen. Men kan er immers vanuit gaan dat de reeds aangehaalde criminelen er niet voor zouden terugdeinzen de daad bij het woord te voegen. Gezien ze hem ook in het verleden al verschillende keren aangesproken hebben en hij bovendien gemakkelijk te lokaliseren is in zijn immobiliënkantoor kan men er vanuit gaan dat ze hun dreigementen gemakkelijk ten uitvoer hadden kunnen brengen om te tonen dat het hun menens is. De vaststelling dat dit na al die tijd niet gebeurde, komt dan ook weinig overtuigend over. Daarnaast minimaliseert uw verklaring dat uw vader zich niet veel zorgen maakte over zijn eigen veiligheid ook uw eigen vrees.

De vaststelling dat u over uw rechtstreekse vluchtaanleiding slechts vage, speculatieve en weinig plausible verklaringen aflegde, de aantasting van uw algemene geloofwaardigheid door het voorgaande en tot slot de afwezigheid van betrouwbare documentaire bewijzen van al deze gebeurtenissen laten niet toe het voordeel van de twijfel toe te kennen voor wat betreft de essentiële feiten van uw asielrelaas. Bij gevolg kan u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4 § 2 a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet worden toegekend.

Ter staving van uw asielrelaas legde u een kopie van uw 'taskara' (Afghaanse identiteitskaart) neer. Dit document toont uw identiteit en nationaliteit aan. Hieraan wordt echter niet getwijfeld.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan wordt de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan dient in uw geval de veiligheidssituatie in de provincie Balkh, meer bepaald in het district Mazar-e Sharif, te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie SRB "Afghanistan" – "Veiligheidssituatie in het noorden van Afghanistan (Badakhshan, Thakar, Baghlan, Kunduz, Samangan, Balkh, Sar-e Pul, Jowzjan, Faryab)" dd. 21.10.2011) blijkt dat de veiligheidssituatie in

Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden, het oosten en in het zuidoosten van het land. Er wordt een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan vastgesteld.

In 2010 en 2011 was er een stijging van het aantal gewelddaden en burgerslachtoffers in bepaalde districten in het noorden van Afghanistan waar te nemen. UNAMA stelde medio 2010 vast dat de voorheen stabiele regio van het noordoosten een scherpe toename van AGE activiteiten kende met een sterke stijging van het aantal burgerslachtoffers tot gevolg. Deze tendens zette zich voort in 2011.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat in de provincie Balkh enkele districten worden vermeld waarin in toenemende mate veiligheidsincidenten plaatsvonden. De provinciehoofdstad en de centrale en noordelijke districten blijven betrekkelijk kalm en stevig onder controle van de overheid. Dit wordt bevestigd door een rapport van het Institute for War and Peace Reporting, dat stelt dat de situatie in de stad Mazar-i Sharif 'stabiel' is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt er ook rekening gehouden met het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afghaanse burgers werd door het UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. Het UNHCR beoordeelt de veiligheidssituatie in het licht van volgende indicatoren: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen. Rekening houdend met die indicatoren besluit het UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens het UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit bovenvermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert het UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Balkh een complementaire vorm van bescherming te bieden.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in het district Mazar-i-Sharif in de provincie Balkh, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien bovenvermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Mazar-i-Sharif actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Mazar-i-Sharif aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 1 A (2) van de conventie van Genève van 28 juli 1951 en van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te

verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing, die juridisch gesteund is op de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, volledig kent. Verzoekende partij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3. Vooreerst wijst de Raad erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Verzoeker betoogt dat er op geen enkele manier rekening werd gehouden met zijn minderjarigheid en dat hij de informatie enkel via zijn vader heeft vernomen. Zijn vader heeft hem geen details verteld. Ook over het dispuut met zijn grootvader kan verzoeker om die reden niet meer vertellen. Verder betoogt verzoeker dat hij gepoogd heeft om de nodige bewijsstukken te verzamelen maar dat hij op heden niks heeft ontvangen. Meer kan van hem niet verwacht worden. Verzoeker meent dat het op basis van het geheel van de beschikbare informatie aannemelijk is dat hij niet kan rekenen op nationale bescherming. Verder meent verzoeker dat er onvoldoende rekening werd gehouden met zijn lage scholingsgraad. Verzoeker verwijst naar rechtspraak en stelt dat bij de beoordeling rekening moet worden gehouden met de persoonlijkheid van de asielzoeker, onder meer met zijn intellectuele vermogens, leeftijd en psychologische stoornissen. Er werd echter in casu niet vertrokken vanuit een "free narrative" interview. Verzoeker meent dat hem het voordeel van de twijfel moet worden toegekend. Hij legde coherente verklaringen af die niet in tegenspraak zijn met gekende feiten.

2.5. Waar verzoekende partij in haar betoog een summier samenvatting geeft van het door haar voorgehouden asielaanvraag wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 4 januari 2006, nr. 153.278; RvS 10 maart 2006, nr. 156.221). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de

bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waartoe zij, zoals verder blijkt, in gebreke blijft.

2.6. Verzoeker kan niet gevolgd worden waar hij stelt dat geen rekening werd gehouden met zijn jeugdige leeftijd. In deze blijkt dat de commissaris-generaal op diverse punten rekening gehouden heeft met verzoekers minderjarigheid. Aan verzoeker werd een voogd toegewezen en hij werd op 19 april 2012 gehoord op het Commissariaat-generaal, tevens in aanwezigheid van zijn voogd. Zij kregen daarbij, zoals in alle stadia van de procedure, de mogelijkheid om bijkomende stukken neer te leggen en/of (aanvullende) opmerkingen te formuleren. Bovendien werd het gehoor afgenomen door een gespecialiseerde dossierbehandelaar die eveneens open vragen stelde en aan het einde van de bestreden beslissing werd de aandacht van de de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding gevestigd op het feit dat verzoeker minderjarig is en bijgevolg het Verdrag inzake de Rechten van het Kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op verzoeker moet worden toegepast. Dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met verzoekers kwetsbaar profiel als minderjarige niet-begeleide Afghaan, blijkt geenszins uit het verloop van de administratieve procedure zoals deze terug te vinden is in het administratief dossier. Met betrekking tot belangrijke feiten die de essentie van het asielrelaas uitmaken, mag ook van een jeugdig persoon worden verwacht dat deze in staat is voldoende coherente en duidelijke informatie te verstrekken betreffende gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt of die de concrete aanleiding vormden voor zijn vertrek uit zijn land van herkomst. In acht genomen de leefwereld van een jongen van dertien, kunnen minimale verklaringen van hem worden verwacht, zeker gezien de zwaarwichtigheid van de voorgehouden feiten. De commissaris-generaal wijst er trouwens zelf op dat het aannemelijk is dat verzoeker een aantal zaken niet weet over de gebeurtenissen die aanleiding gaven tot zijn vlucht. Echter, de vaststelling dat verzoeker een dermate uitgesproken gebrekkige kennis vertoont over de gebeurtenissen die het kernaspect vormen van zijn asielrelaas, ondermijnt wel degelijk de algehele geloofwaardigheid van zijn relaas.

2.7. Waar verzoeker nog betoogt dat hij al het mogelijke heeft gedaan om bewijsstukken te verzamelen, kan hij evenmin overtuigen. Dit betreft een loutere bewering die geen afbreuk kan doen aan de vaststelling dat verzoeker nog steeds in contact staat met zijn thuisland en aldus via deze weg bewijsstukken kan verkrijgen. Hij laat echter na deze op heden voor te leggen. De Raad merkt op dat, wanneer kan aangenomen worden dat verzoeker zijn relaas kan staven aan de hand van stukken – wat in casu het geval is gelet op zijn verklaringen dat zijn vader naar de politiechef is geweest om de bedreigingen aan te kaarten en aldus verwacht kan worden dat hiervan materieel bewijs bestaat – het gebrek aan enig document minstens een negatieve indicatie is voor de geloofwaardigheid van verzoekers relaas. Door slechts te poneren dat hij zijn vader gecontacteerd heeft maar dat deze nog niets heeft opgestuurd, dit terwijl mag aangenomen worden dat verzoeker in zijn contacten met zijn vader gewezen heeft op het belang van stavingsstukken voor de beoordeling van zijn asielaanvraag en er aldus van uitgegaan mag worden dat zijn vader deze stukken opstuurt, kan verzoeker geenszins afbreuk doen aan de vaststelling dat het gebrek aan stavingsstukken zonder dat hiervoor een aannemelijke reden bestaat, mede afbreuk doet aan de gegrondheid van zijn asielaanvraag.

2.8. Waar verzoeker nog wijst op zijn lage scholingsgraad om de vage antwoorden te verklaren, wijst de Raad erop dat met betrekking tot belangrijke feiten die de essentie van het asielrelaas uitmaken, ook van een persoon met een geringe opleiding mag worden verwacht dat deze in staat is voldoende coherente en duidelijke informatie te verstrekken betreffende gebeurtenissen die hem ertoe genoopt hebben zijn land van herkomst te verlaten, waartoe, zoals hoger is gebleken, verzoeker ernstig in gebreke is gebleven.

2.9. De ongeloofwaardigheid van het asielrelaas kan, zoals blijkt uit de bespreking onder punt 2.3. afgeleid worden uit de vaststelling dat de asielzoeker onaannemelijke en vage verklaringen aflegt over kernaspecten van zijn asielrelaas, hetgeen in casu het geval is. Tevens heeft verzoeker nagelaten enig bewijs van zijn voorgehouden relaas neer te leggen.

De Raad treedt de pertinente motieven van de bestreden beslissing bij waaruit blijkt dat het asielrelaas van verzoeker ongeloofwaardig is.

Wanneer er zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebrachte asielrelaas, bestaat er geen reden om dit aan artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet te toetsen.

2.10. Inzake de subsidiaire bescherming wijst verzoeker erop dat hij nog recentelijk in Afghanistan heeft gewoond en dat niet betwist kan worden dat hij afkomstig is uit Balkh waar zijn familie woont. Deze provincie dient als zeer gevaarlijk te worden beschouwd waarbij verzoeker verwijst naar een Nederlands ambtsbericht van 2012. Verzoeker kan nergens anders naartoe. Verzoeker meent dat hij bij terugkeer slachtoffer zal worden van een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Verzoeker wijst nog op een nota van het UNHCR waaruit blijkt dat personen die het slachtoffer waren van ernstige trauma's iedere vorm van behandeling zullen moeten missen in Afghanistan.

2.11. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

De Raad wijst verzoeker er op dat, zoals reeds werd vastgesteld, zijn asielrelaas ongeloofwaardig is zodat verzoekers betoog dat hij omwille van de door hem voorgestelde feiten trauma's heeft opgelopen evenmin geloofwaardig is. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas en dit met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op verzoeker. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de vreemdelingenwet stelt het volgende: *"Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is"* (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een "individuele" dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dient verzoeker enig verband met zijn concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109). Verzoeker blijft evenwel in gebreke dit te doen.

Wat de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de vreemdelingenwet betreft, heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat in verzoekers geval de veiligheidssituatie in de stad Mazar-i-Sharif, gelegen in het gelijknamige district en hoofdstad van de provincie Balkh dient te worden beoordeeld. Het door verzoeker in zijn verzoekschrift aangehaalde rapport bespreekt hoofdzakelijk de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan waarbij summier wordt ingegaan op de veiligheidssituatie in Balkh en is dan ook niet van aard afbreuk te doen aan de uitgebreide en gedetailleerde informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd. Op grond van deze informatie heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat wat de concrete veiligheidssituatie in het district Mazar-i-Sharif betreft, deze niet van aard is dat er actueel voor burgers een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat.

2.12. Verder benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de uitgebreide landeninformatie en het gehoorverslag van verzoekende partij en dat zij, zoals reeds gesteld, tijdens het gehoor de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 28 november 2006, nr. 165.215; RvS 21 maart 2007, nr. 169.222). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.13. De Raad is van oordeel dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven december tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER